

متن پرسش

با سلام. از محضر شما و مقام معظم رهبری بابت این پرسش عذر می‌خواهم. در جلسه‌ی ای که حضرتعالی در قم برگزار کردید این مسئله به طور حضوری برای بنده مرتفع گردید و متوجه جایگاه تاریخی مقام معظم رهبری شدم اما همیشه که ما در جلسه‌ی نیستیم که مطالب را حضوری بگیریم. سؤال اینه که آیا واقعا اشتباه مقام معظم رهبری در عدم تذکر برای افزایش جمعیت همان طور که خود ایشان گفتند، اشتباه تاریخی بوده است؟ و نقش ایشان در این اشتباه چقدر بوده؟ چون همان موقع که رهبری اعتراف به اشتباه کردند بعضی از دوستداران ولایت، جملاتی از ایشان گفتند که ایشان از همان دهه‌ی ۷۰ مخالفت خود با این سیاست را اعلام کردند اما نتیجه‌ی ای نداد و به در تنگنا بودن رهبری اشاره می‌کردند، از طرفی عده‌ی دیگر از دوستداران ولایت، می‌گفتند اگر ایشان در تنگنا بودند چرا از همان سالی که آقای احمدی نژاد بحث ازدیاد جمعیت را مطرح کردند، آقا مطرح نکردند؟ حقیر نمی‌دانم کدام حرف صحت دارد و میزان اشتباه ایشان چقدر بوده و چرا ایشان اشتباه خود را تاریخی توصیف کردند؟؟ (۲) اگر بله، آیا امکان دارد که ایشان مجددا باعرض معضرت چنین اشتباهی را مرتکب شوند؟؟ (۳) آیا ناظر به جایگاه تاریخی مقام معظم رهبری، می‌توانیم بگوییم این اشتباهات هم در جایگاه تاریخی ایشان، جا دارد و از غیبت امام زمان عج است ولی در هر حال روی جایگاه تاریخی ایشان اثری ندارد و اگر نگاه ما به ایشان تاریخی باشد ماورای اشتباهات رهبری، هم از قدیس کردن ایشان پرهیز کرده هم همه‌ی توجه ما به اشارات و راهنمایی‌های ایشان جلب می‌شود؟؟؟ با تشکر فراوان از شما.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: زعمای دین اعم از زعمای بزرگی مثل شیخ عبدالکریم حائری یا آیت‌الله بروجردی و یا زعمایی مثل حضرت امام و مقام معظم رهبری، متوجه تقدیر الهی در زمان خود می‌شوند و به عنوان بنده‌ای که طالب است تا آنچه را خدا می‌خواهد عمل کند وارد وظیفه و رسالت تاریخی خود می‌شوند و چون متوجه تقدیر الهی در زمان خودشان شده‌اند کلیت کار را درست جلو می‌برند و در راستای تشخیص اراده‌ی کلی حضرت حق در مقایسه با هدفی که باید دنبال کنند متوجه ضعف‌های خود می‌شوند و این نیز از برکت بصیرت چنین عالمانی است. به همین جهت به آنان اطمینان می‌کنیم و حضرت رضا «علیه‌السلام» نیز در این رابطه می‌فرمایند: «إِنَّ الْعَبْدَ إِذَا اخْتَارَهُ اللَّهُ لِأُمُورٍ عِبَادِهِ شَرَحَ صَدْرَهُ» اگر خداوند بنده‌ای از بندگانش را جهت امور مردم انتخاب کرد، سینه‌ی او را

گشاده می‌گرداند. تا در مدیریت خود کوچک‌ترین لغزشی نداشته باشد و امور بندگان را با وسعت نظر سر و سامان دهد. «فَلَمْ يَغَيِّ بِغَدَهُ بِجَوَابٍ وَ لَمْ تَجِدْ فِيهِ غَيْرَ صَوَابٍ» در نتیجه آنچنان توانا می‌شود که در جواب گویی به هیچ نیازی در نمی‌ماند و غیر از صواب از او نخواهی یافت و به خوبی مصلحت مردم را در نظر می‌گیرد. «فَهُوَ مُوَفَّقٌ مُسَدِّدٌ مُؤَيَّدٌ» پس او در کار خود موفق و محکم و مورد تأیید الهی است..» جایگاه تاریخی حضرت امام و رهبری در رابطه با نگاه کلی است که به تاریخ خود دارند. مگر امام نفرمودند در انتصاب دولت موقت به ریاست آقای بازرگان اشتباه کردم. آیا آن اشتباه حضور تاریخی انقلاب اسلامی را مختل کرد؟ در همین راستا ما متوجه شعوری در رهبری می‌شویم که متوجه می‌شوند کنترل جمعیت نسبت به آن حضور تاریخی که ما باید در آن قرار گیریم، کار خطا و اشتباهی است و لذا این نوع اشتباهات نه تنها اعتماد ما را به زعیم دینی زمانه مان کم نمی‌کند بلکه امیدوار می‌شویم که خداوند با بصیرتی که به زعمای دین می‌دهد ما را تنها نمی‌گذارد که گرفتار خطاهایی شویم که از مقصد باز بمانیم. موفق باشید